

- tühistada nõukogu määruse 1954/2003 artikli 5 lõige 1 osas, milles see ei säilita Assooride vetes Hispaania laevade tuunipüügile kehtestatud juurdepääsukeeldu;
- saata kohtuasi tagasi Esimese Astme Kohtule uueks arutamiseks, kui Euroopa Kohus ei leia, et menetlusstaadium lubab teha lõpliku kohtuotsuse; ja
- mõista Autonomous Region of the Azores (Região Autónoma dos Açores) esimese astme ja käesoleva apellatsioonimenetluse kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult.

Seitsmendaks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi, kuna ta ei võtnud arvesse apellandi esitatud asjaolusid koos ning samuti eraldi.

- (¹) Nõukogu 4. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1954/2003, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldamist ning millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2847/93 ja tunnistatakse kehtetuks määrused (EÜ) nr 685/95 ja (EÜ) nr 2027/95 (ELT L 289, lk 1; ELT erivaljaanne 04/06, lk 44).
- (²) Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2347/2002, millega kehtestatakse süvamere kalavarude püügi suhtes kohaldatavad konkreetset juurdepääsunõuded ja nendega seotud tingimused (EÜT L 351, lk 6).
- (³) Nõukogu 27. juuni 1995. aasta määrus (EÜ) nr 685/95, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldust (EÜT L 71, lk 5).
- (⁴) Nõukogu 15. juuni 1995. aasta määrus (EÜ) nr 2027/95, millega kehtestatakse teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldussüsteem (EÜT L 199, lk 1).

Väited ja peamised argumendid

Apellant toob eespool nimetatud Esimese Astme Kohtu otsuse peale esitatud apellatsioonkaebuse põhjenduseks välja seitse väidet.

Esiteks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi leides, et EÜ artikli 299 lõike 2 alusel apellandile antud kaitse ei ole piisav tuvastamiseks, et vaidlustatud sätted puudutavad apellanti isiklikult.

Teiseks tegi Esimese Astme Kohus vea tõdedes, et ainult liikmesriikidel, mitte piirkondlikel omavalitsustel on õigus kaitsta oma territooriumi üldist huvi.

Kolmandaks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi, kui ta ei eristanud keskkonnaalaseid kaalutlusi majanduslikest.

Neljandaks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi leides, et vaidlustatud sätted ei too kaasa kahjulikke tagajärgi Assooride kalavarudele ning merekeskkonnale ning seetõttu regiooni kalandussektori püsijäämisele.

Viiendaks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi leides, et vaidlustatud sätete mõju apellandi seadusandlikule ja täidesaatevale pädevusele ei too kaasa apellandi isiklikku puutumust sätestest.

Kuuendaks rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi leides, et apellandi kaebus ei olnud vastuvõetav, kuna apellandil puuduvad teised tema käsutuses olevad tõhusad õiguskaitsevahendid.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Conseil d'État (Prantsusmaa) 9. oktoobril 2008 — Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Sociétéé RCS Distribution, Société Ponroy Santé — Menetlusse astuja: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires versus Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Kohtuasi C-446/08)

(2008/C 327/27)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil d'Etat

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Société RCS Distribution, Société Ponroy Santé

Vastustajad: Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche.

Eelotsuse küsimused

1. Kas 10. juuni 2002. aasta direktiivi 2002/46/EÜ⁽¹⁾, eriti selle artikli 5 lõiget 4 ja artikli 11 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et põhimõtteliselt määrab toidulisandites esinevate vitamiinide ja mineraalainete maksimumkogused kindlaks komisjon ning liikmesriikidele jääb pädevus võtta vastu õigusnormid selles valdkonnas seni, kuni komisjon ei ole võtnud vastu nõutavat ühenduse õigusakti?

2. Kas juhul, kui vastus sellele küsimusele on jaatav:

a) peavad liikmesriigid, kui nad on kohustatud nende maksimumkoguste kehtestamisel järgima EÜ asutamislepingu artikleid 28 ja 30, lähtuma ka direktiivi artiklis 5 kindlaks määratud kriteeriumitest, kaasa arvatud nõudest viia läbi üldtunnustatud teaduslikel andmetel põhinev riskianalüüs sektoris, mida iseloomustab veel üsna suur teadmatus?

b) võib liikmesriik kehtestada maksimumkogused, kui on võimatu — nagu floori puhul — teha iga tarbijarühma ja territooriumi puhul täpselt kindlaks muust toidust, eelkõige joogiveest saadavaid vitamiini- ja mineraalikooguseid? Kas ta võib sellisel juhul täheldatud ohtude korral kehtestada koguse 0, kasutamata 10. juuni 2002. aasta direktiivi artiklis 12 ette nähtud kaitsemenetlust?

c) kas juhul, kui maksimumsisalduste kindlaksmääramisel on võimalik võtta direktiivi artikli 5 lõike 1 punkti a alusel arvesse eri tarbijarühmade tundlikkuse taseme erinevust, võib liikmesriik tugineda ka sellele, et meede, milles peetakse silmas ainult eriti ohustatud tarbijate rühma, näiteks asjakohane märgistus, võib veenda seda rühma mitte kasutama toiduainet, mis on talle väikestes annustes kasulik? Kas selle tundlikkuse erinevuse arvessevõtmine võib viia selleni, et kogu elanikkonna suhtes kohaldatakse ohustatud tarbijate grupile, näiteks lastele kohandatud maksimumsisaldust?

d) missugused maksimumkogused võib kehtestada, kui puuduvad ohutud ülempiirid, sest ei ole tehtud kindlaks ohtu tervisele? Üldisemalt, missugusel määral ja missugustel tingimustel võib arvessevõetavate kriteeriumite kaalumise viia selleni, et kehtestatakse maksimumkogused, mis on tunduvalt madalamad nende toitainete puhul tunnustatavatest ohututest ülempiiridest?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 10. juuni 2002. aasta direktiiv 2002/46/EÜ toidulisandeid käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT L 183, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 490).

**Eelotsusetaotlus, mille esitas Svea hovrätt (Rootsi)
13. oktoobril 2008 — Otto Sjöberg versus Åklagaren**

(Kohtuasi C-447/08)

(2008/C 327/28)

Kohtumenetluse keel: rootsi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Svea hovrätt

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Otto Sjöberg

Teine kohtumenetluse pool: Åklagaren

Eelotsuse küsimused

1. Kas diskrimineerimine kodakondsuse alusel siseriiklikul mängu- ja loteriiturul võib teatud asjaoludel olla lubatud ülekaaluka üldise huvi tõttu?

2. Kui siseriiklikul mängu- ja loteriiturul kohaldataval piiraval poliitikal on mitu eesmärki ja üks neist on sotsiaalsete tegevuste rahastamine, kas siis seda viimast võib pidada piirava poliitika täiendavaks tulusaks tagajärjeks? Kui vastus sellele küsimusele on eitav, kas siis võib teostatav piirav poliitika olla ikkagi lubatud juhul, kui sotsiaalsete tegevuste rahastamise eesmärki ei saa pidada selle piirava poliitika peamiseks eesmärgiks?

3. Kas riik võib piirava mängudealase poliitika õigustamiseks tugineda ülekaalukale üldisele huvile, kui mängu ja loteriisid, mille tulu läheb riigile, turustavad riigi kontrollitavad ettevõtjad ja üks selle turustamise mitmest eesmärgist on sotsiaalsete tegevuste rahastamine? Kui vastus sellele küsimusele on eitav, kas siis võib teostatav piirav poliitika olla ikkagi lubatud juhul, kui sotsiaalsete tegevuste rahastamine ei ole turustamise peamine eesmärk?

4. Kas täielik keeld turustada teises liikmesriigis korraldatud mängu ja loteriisid mänguettevõtjate poolt, kes on asutatud selles teises liikmesriigis ja kelle üle teostavad järelevalvet selle liikmesriigi ametivõimud, võib olla proportsionaalne eesmärgiga kontrollida mängudealast tegevust ja teostada selle üle järelevalvet, kui samal ajal puuduvad piirangud selliste mängude ja loteriide turustamisele, mida korraldavad mänguettevõtjad, mis on asutatud liikmesriigis, kus piiravat poliitikat teostatakse? Milline on vastus küsimusele juhul, kui sellise korralduse eesmärk on piirata mängimist?